

МИ

КУПИТИ

Про книгу

«Ми» - це історія про справжню дружбу, про реальних людей і про майже реальні події. Історія про довгі пошуки жовтих слонів та залізних драконів і про дива, що трапляються на кожному кроці.

Це просто історія про життя з усіма його негараздами, вадами, витівками і чарівними казками.

ТЕТЯНА ВІНОКУРОВА-САДИЧЕНКО

МИ

Анотація

«Ми» — це історія про справжню дружбу, про реальних людей і про майже реальні події. Історія про довгі пошуки жовтих слонів та залізних драконів і про дива, що трапляються на кожному кроці.

Це просто історія про життя з усіма його негараздами, вадами, витівками і чарівними казками.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь якій формі та будь яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-270-1

© «Кальварія», 2008

МИ

Моїм друзям і моїм демонам
присвячується

1. Цап та історія про Чорного собаку

Михась був балакучим хлопцем. Мав задовге, неохайно скуйовджене волосся, декілька кілограмів зайвої ваги й силу-силенну цікавих історій у голові. Коли ми сиділи вечорами біля вогнища, саме він розповідав анекдоти й страшні казки, він задавав тон розмови, він створював атмосферу. Михась був атмосферним хлопцем. Примусити Михася замовкнути міг лише Ринат, але Ринат робив це нечасто. Зазвичай він слухав і всміхався. Ринат умів слухати. Ринат був у нас за старшого. Бо він і був старший: нам усім було по тринадцять, а йому — всі п'ятнадцять. Неабияка різниця для того нашого віку. Ринат був невисоким худорлявим хлопцем, хворобливо блідим, із великими сірими очима та лагідною спокійною усмішкою.

Ми товаришували всеньке літо. Неабиякий час для того нашого віку. Всі приїхали з Києва, всім було нецікаво сидіти по хатах і слухати своїх старих, всі шукали однолітків — і таки знайшли. Навряд чи у Києві ми були б друзями. Ми були зовсім різні, нас поєднав лише вік.

Тож Михась був балакучим. Полюбляв різні оповідки й анекдоти. А ще полюбляв розповідати історії про себе. Звісно, брехав, майже завжди (ну, не міг його батько бути zarazом космонавтом, археологом і чемпіоном світу з боксу!), та брехав так емоційно, майстерно й цікаво, що доводити істинність або хибність його тверджень не хотілося нікому.

Хіба часом Аскольдові. Аскольд був одвічним опонентом Михася, бо вже тоді, у тринадцять років, був радикальним скептиком і циніком. Мав до біса грошей, власного водія і неадекватного батька. Аскольд був великим хлопцем — не

товстим, саме великим, вищим та більшим за всіх нас, навіть за Рината. Інколи Аскольд здавався і дорослішим за Рината.

Ринат не мав ні грошей, ні водія, ні батька. У Рината була мати-вчителька, а ще — унікальний талант ватажка. Що було в Михася, крім його балакучості, ми не знали, бо той так багато розповідав усього про себе, що вже давно всіх заплутав.

А якось він зізнався у своїх надприродних здібностях. Це, в принципі, нікого з нас не здивувало. Чому б не виникнути таким здібностям у людини, батько якої — суміш супермена з Гагаріним?

— У мене є свій власний канал спілкування зі світом, — повідомив Михась, кидаючи у вогонь галузки. Ринат здивовано звів брови, Аскольд підморгнув мені й покрутив пальцем біля скроні. Михась жбурнув у нього кокорудкою, глянув на Рината (чи слухає той) і провадив далі:

— Інколи я бачу щось, а потім розумію, до чого воно було...

— Видіння? — вишкірився Аскольд.

— Ні, не зовсім, — похитав головою Михась, — радше картинки... ніби дитиною намальовані, виникають отут, — тицьнув пальцем у лоба, — бачу вас, бачу все навколо, а заразом щось є й отут.

— І що в тебе зараз отут? — насмішкувато поцікавився Аскольд.

— Зараз нічого. А вчора був щоденник. Шкільний. Місяць лютий, напис червоним на півсторінки...

Я згадала — такий напис і справді був у моєму щоденнику. І саме на початку лютря його зробив мій класний керівник.

То була дівчача бійка. Звичайна і страшна дівчача бійка. Якщо ви брали участь у таких акціях, то розумієте, чим саме вона така страшна. Якщо ні — поясню. Дівчата, на відміну від хлопців, не відчують межі, ніколи. Хлопці навіть у десятирічному віці знають, коли треба зупинитися, куди і як

можна бити, дівчата ж — ні. Хлопці у бійках б'ються, дівчата — вбивають, без жодних правил, підступними, болісними ударами. Цілеспрямовано і з усією можливою ненавистю. Просто так вони не б'ються — б'ються лише тоді, коли справді хочуть убити. Тим-то дівчачих бійок так мало, тим-то вони страшні й небезпечні. Може, у вас такого не було, може, лише у моїй школі вчилися такі скажені дівки, та я ніколи не забуду того моменту, коли мою найкращу подругу згребли за коси і гамселили головою об батарею.

Звісно, я не дала її вбити і затопила в пику тій, котра намагалася вдарити мене, а потім кинулася до тієї, що була подругу, повалила на підлогу й гамселила носами, аж поки сама отримала в голову.

Нам тоді пощастило, бо нас було менше, а завнач прибіг вельми вчасно. У школу я прийшла наступного ж дня, а от Ліля (та, яку били головою об батарею) місяць пролежала в лікарні зі струсом.

З чого та бійка почалася, я так і не дізналася. Щось таке сталося між Лількою й тою красунею, що накинулася на неї. Може, хлопця відбила, може, чутки якісь про неї розпустила...

Є чимало причин, з яких дівчата у тому віці хочуть убити одна одну.

Втім, усе це жодним чином не стосується моєї історії. Історії стосується лише наявність того напису в моєму щоденнику.

— У мене такого напису точно немає, — повідомив Ринат, який був зразковим учнем.

— У мене теж, — сказав Аскольд.

Всі подивилися на мене. Чекали офіційної заяви.

«Коли ж ти, брехло, вже встигло побачити мого щоденника?», — подумала я і зробила заяву:

— У мене теж немає.

— Значить, буде, — впевнено відповів нам Михась, — у когось обов'язково буде.

— То ти бачиш майбутнє? — поцікавився Ринат — на відміну від Аскольда, він зробив це серйозно.

— Ні. Я бачу картинки. Різні картинки. Інколи розумію, до чого вони. Інколи — ні.

— Теж мені, екстрасенс! — широко посміхнувся Аскольд. — Я теж так можу! Ринате, я бачу темні вікна твого будинку. Це означає, що всі сплять. А, може, й ні...

Михась не вмів ображатися. Він лише знову жбурнув кокорудкою в Аскольда.

А я раптом згадала, що мій щоденник у Києві. І довго кидала швидкі погляди на Михася, який уже почав розповідати чергову казку, і вперше в житті не слухала його, намагаючись зрозуміти, як він міг побачити ту сторінку, і силкувалася згадати, чи не розповідала йому про цей випадок.

А наступного дня зник Вогник, мій рудий кіт. Я привезла його з Києва, то був критично домашній, радикально диванний кіт, і його зникнення було справжньою трагедією. Я нічого не сказала бабці (аби не засмучувати стареньку), натомість, проковтнувши порцію борщу (аби знову ж таки не засмучувати бабцю), помчала до Рината. Це вже стало звичкою — як у когось із нас виникала проблема, він мчав до Рината.

Ринат знайшовся в гаражі, — він допомагав дідові лагодити старенького мотоцикла, якого, якщо чесно, вже давно слід було викинути, бо ламався він частіше, ніж їздив. Я кинулася до Рината й розридалася у нього на плечі. Він завжди викликав бажання поплакатися йому — мабуть, своїм мовчанням і розуміючою усмішкою.

— Вогник зник, — поскаржилась я крізь сльози.

— Знайдемо, — навіть не замислюючись, впевнено відказав він, обійняв мене за плечі й повів надвір, — зараз зберемо

хлопців і підемо шукати.

— Знайдемо? — перепитала я.

— Ну, звісно, знайдемо, — відповів Ринат.

І я повірила йому.

Ринатів дід залишив нам гараж («Тарахтелка, той, почекає, а кіт, він же ж, той, живий...»), у якому ми і влаштували польовий штаб. Михась прибіг хвилин за десять, Аскольд десь затримувався (видно, знову вирішував проблеми з батьком). Поки ми чекали, я згадала, що Вогника подарував мені класний керівник — саме той, що зробив червоний напис на півсторінки. Рік тому його кішка народила кількох пухнастиків, і я вмовила батьків узяти одного з них. Рудого — під себе.

Мабуть, я якось не так дивилася на Михася, бо, перехопивши погляд, він спитав:

— Що?

— Тобі зараз світ нічого не каже? — спитала я.

— Ні.

— А, може, попроси його? Нехай щось про Вогника повідомить...

— Ага, — раптом долучився Ринат, — Ілька діло каже. У такій справі треба використовувати всі методи.

— Я не вмію викликати видіння, — зітхнув Михась, — я тільки бачу, і все.

— А ти спробуй, — наполягав Ринат.

Михась знову зітхнув, сів на скриню, що стояла у кутку, закрив очі й стиснув долонями скроні. У такому вигляді його й побачив Аскольд.

— О! — зрадів він, заходячи до гаражу. — Медитація! Можна біля тебе воду позаряджати? А чакри відкрити?

Михась не відповів. Не ворухнувся. Ринат швидко підійшов до Аскольда, тицьнув його ліктем у бік, притис пальця до губ.

— Мовчу, мовчу! — підняв руки Аскольд.

А Михась раптом сказав:

— Козел.

— Що? — перепитав з погрозою у голосі Аскольд. — Що воно в'якнуло?

Михась розплющив очі й широко посміхнувся:

— Не ти, Аскольде. У видінні. Я бачив цапа.

— Блін, а я так і не встиг відкрити чакри, — засмутився Аскольд.

— Аскольде, — м'яко звернувся до нього Ринат, — у Ільки зник кіт. Ми зараз його шукаємо. Давай серйозніше.

— Чого ж одразу не сказали? — він і справді посерйознішав, глянув на мене. — Пробач.

— Пусте, — відмахнулась я від Аскольда й подивилася на Михася, — що за цап?

— Білий, домашній... здається, великий. На галявині, пасеться.

— І що це може означати?

Михась знизав плечима:

— Не знаю... не знаю навіть, чи стосується це Вогника...

— Яка галявина? — спитав Ринат.

— Звичайна, — знову знизав плечима Михась.

— Ти бачив її раніше? На що вона схожа?

— Та не бачив я нічого! Галявина собі і все! — раптом зірвався Михась.

— Спокійно! — звелів Ринат, пройшов од стіни до стіни, постояв на місці і раптом скомандував: — За мною. Бігом.

План Рината був простий, як і все геніальне: ходити по хатах і питатися в хазяїв, чи немає у них часом цапа. На нас дивилися, як на диwakів, та пояснювати, навіщо це нам здався цап, нам було ніколи. Бо село було (чи, може, здавалося) здоровезним, а до вечері всім нам (особливо Аскольдові, якого за будь-яку

провину легко могли посадити під хатній арешт) треба було бути вдома.

Цапів у селі виявилося напрочуд мало — п'ять. І ніхто з хазяїв не зміг пригадати, чи не бачив він десь рудого кота. І ретельний обшук у їхніх господарях (під їхнім пильним і вкрай здивованим наглядом) не дав жодних результатів.

Вогника ніде не було.

Смеркало.

Ми стояли біля покинутої хатки (її ми теж обшукали, про всяк випадок, хоча ніяких козлів там точно не було), дивилися на занурене у сутінки село, Ринат знову обійняв мене за плечі, а Михась видав сакраментальну фразу:

— А, може, то була коза?

— Кльово, — прокоментував Аскольд, — геніально...

— Тепер про кіз підемо питати? — спитала я.

— Ні, — рішуче відмовився Аскольд, — ви як хочете, а я пас. Мене вже й так татко вб'є. Я вже годину тому повинен був прийти на вечерю. Як хочете, хлопці, але я додому.

— Так, — погодився Ринат, — Аскольд має рацію. Зараз усі йдемо додому, а завтра шукатимемо кіз.

— Кльово, — знову сказав Аскольд і пішов. Точніше, поліз. Крізь діру в паркані тієї покинутої хатки.

Іноді Аскольд так скорочував шлях — йому зручніше й швидше було дістатися додому околицями, а не головною (та майже єдиною в селі) вулицею. Михась частенько розповідав нам про ті околиці. Там, за словами Михася, колись було кладовище, і тепер з-під землі вночі вилазили всілякі зомбі й мертвяки, літали привиди у трунах та стогнали ті, кого поховали не під їхніми справжніми іменами. Аскольдові, втім, усі оповідки Михася були по барабану. «Навіть якби я у це вірив, то все одно ходив би додому тими місцями, — казав Аскольд, — бо мій татусь — іще страшніший, ніж будь-які привиди».

Ринат із Михасем проводжали мене. Бо я у ті страшні казки не вірила лише вдень, а от у вечірніх сутінках рішуче відмовлялася гуляти на самоті. Того вечора, дорогою до хатки моєї бабці Ринатові довелося заспокоювати нас обох: і мене, й Михася. Я хвилювалася за Вогника, Михась був розчарований у собі, бо не зміг допомогти. Вперше я бачила нашого Михася отаким — мовчазним, похмурим, без усмішки, без смішинок у очах.

Ринат казав:

— Ілько, Вогник нікуди не подінеться, нічого з ним не трапиться, усі собаки сидять на цепках, окрім тих маленьких, яких Вогник сам з'їсть, якщо зголодіє. Скоріш за все, сидить зараз спокійнісінько десь на дереві, а ми завтра його знайдемо і знімемо.

Ринат казав:

— Михасю, не супся. Я впевнений, що той цап чи коза щось означає. Завтра ми обов'язково це з'ясуємо, а сьогодні треба добре виспатися, аби завтра був час і на котів, і на кіз. Так, сьогодні твоє видіння не допомогло, може, воно й справді не Вогника стосувалося, але воно допоможе, це я тобі точно кажу, не Вогникові, так комусь іншому, ти ж краще за мене, Михасю, знаєш, що видіння просто так не приходять...

І я думала: «Дякую, Ринате, заспокоїв ти нас. Не дуже, щоправда, та якби тебе не було, Ринате, то нам би зараз точно було б гірше, важче...».

Вдома я відмовилася від вечері (таки засмутила бабусю), видерлася на горище і вклалася там. У хаті була призначена для мене кімната, ліжко й навіть телевізор, та горище я уподобала більше. Там було сіно, старі книжки й жовті газети (так от що таке «жовта преса», думала я), якесь лахміття, скрині, які не відкривалися без ключів, й ніхто не знав, де ці ключі, а ще — дивне, незвичне, магічне для мене, асфальтової дитини,

поєднання пахощів. Ще там була пилюка, від якої хотілося чхати, і простирадло, що було мені за ліжко.

Отже, я видерлася на горище і загорнулася у своє простирадло. Але не заснула — не виходило. Я лежала на боці, деколи чхала, думала про Вогника і Михасевого цапа (чи козу?).

А посеред ночі у дворі хтось тихенько свиснув. Я визирнула у маленьке віконце і спочатку вирішила, що це мені наснилося: там, посеред двору, стояв Аскольд, який міцно притискав до себе рудого кота. Мого Вогника.

Я миттю злетіла з горища (замалим не впала), кинулася надвір, до Аскольда.

— Він? — пошепки спитав той, простягнувши мені кота.

— Вогник!.. — прошепотіла я, вихоплюючи того (воно, видно злякалося, бо одразу почало дертися на мене, на плече, на голову). — Вогник, Вогник...

— Він. — зрозумів Аскольд і широко посміхнувся: був украй собою задоволений. — На дереві сидів. Добре, що я запізнювався й своєю дорогою пішов. Цей дурень знайшов єдине дерево серед галявини, тієї, де колись чарівник мешкав, — (це нам Михась якось розповідав, згадала я), — видерся на нього і нявкав, як я не знаю що. Дивно, що ми його не почули, нявкав на все село.

— Дякую тобі, — сказала я, відриваючи нарешті погляд від кота.

— Та годі, — відмахнувся Аскольд, розвернувся й пішов геть, буркочучи собі під носа щось на кшталт, — а ви «козел», «козел»...

Наступного ранку я замкнула Вогника у своїй кімнаті й помчала до Рината, не поснідавши (бідолашна моя бабця, тоді я ще не розуміла, як важливо їй було мене нагодувати). Польовий штаб уже працював на повну. Ринат з Михасем розробляли план дій щодо порятунку рядового Вогника. Ринат ходив від однієї

стіни до іншої, а Михась сидів у кутку й палив украдену вже десь цигарку.

— Знайшовся! — гукнула я, залітаючи у штаб.

— Знайшовся? — зрадів Ринат.

— Як? — здивувався Михась.

Я розповіла. Ринат зрадів, Михась — ні. Тобто, за Вогника він, мабуть, таки зрадів, але чомусь важко зітхнув і насупився.

— Треба було по деревах шукати, а я зі своїми козлами... — тихо сказав він.

— Не засмучуйся, — попросила я, — може, козел означав щось інше.

— Ага, — погодився Михась, — мене.

І тоді я повірила, що він справді бачить ті свої видіння, чи б пак — картинки. Повірила в існування його власного каналу зв'язку зі світом. Бо якби це все було звичними Михасевими побрехеньками, то навряд чи зараз він перебував би у такому засмученому стані. Та й не бачила я його раніше у такому стані ніколи. Раніше я взагалі не бачила неусміхненого Михася.

— Слухай, — тепер Ринат обійняв за плечі Михася, — а, може, ти саме для цього його і бачив? Аби Аскольд пішов тією дорогою? Бо якби ми не шукали цапа, то Аскольд не запізнювався б додому. І не йшов би повз те дерево.

— Не думаю, — відказав Михась, але йому помітно полегшало. Він іще не посміхався, але вже й не супився. А в очах з'явився вже знайомий вогник, застрибали звичні бісенята.

А потім до польового штабу влетів Аскольд. Він мав такий вигляд, ніби його переслідують всі спецслужби світу. Забіг, зачинив двері, потім обережно визирнув у щілину надвір. Нарешті обернувся до нас (ми уважно й мовчки спостерігали за всіма його маніпуляціями).

— Хлопці, — сказав Аскольд (вони вже давно вважали мене своїм хлопцем, і я збрешу, якщо скажу, що це мені не

подобалося), — хлопці, я на хвилю. Татусь учора помітив моє запізнення й кота, а потім виявив, що вночі я десь швендяв, так що я під арештом. Коли вийду, не знаю. Тож козлів, — він підморгнув Михасеві, — шукайте без мене. І навідати мене не намагайтеся. Все одно не впустять.

— Ти молодець, — серйозно сказав Ринат і потис Аскольдову руку.

— Правду ти казав, — відгукнувся зі свого кутка Михась.

А я підійшла, обняла його і сказала:

— Дякую.

Аскольд зашарівся, буркнув щось типу «та ну вас», обережно визирнув за двері й вислизнув, щільно причинивши їх за собою. Деякий час ми всі мовчки дивилися на ті двері, ніби чекали, що Аскольд повернеться. Аж раптом Михась схопився, підійшов до мене й спитав:

— Він сказав, на якому саме дереві знайшов Вогника?

— Приблизно... А тобі навіщо? — здивувалася я.

— Покажеш?

Я глянула на Рината. Той кивнув.

— Ну, ходімо, — знизала плечима я.

До галявини ми йшли швидко, майже бігли — Михась задав такий темп, наче боявся кудись не встигнути. А на галявині всі зупинилися. Бо під єдиним деревом, що стирчало просто посеред неї, спокійнісінько скуб травичку величезний білий цап. Якусь мить ми всі, мов зачаровані, милувалися ним. Цап, відчувши наші погляди, підняв голову, якось меланхолійно глянув на нас і повернувся до своєї трапези.

— Він? — тихо спитав Ринат.

Михась нічого не відповів. Він мало не з любов'ю роздивлявся того цапа й широко усміхався.

Про той випадок ми більше не згадували. У Михася вже була ціла купа нових історій і цілий кілограм анекдотів. Не знаю

навіть, чи повідомив хтось Аскольдові, який вийшов з-під арешту за декілька днів, що цап таки був. Певно, що ні, бо ні нас, ні Аскольда цап більше не цікавив. У нас виникли нові, нагальніші справи: ми полювали на привидів у покинутій хаті (адже привиди, за словами Михася, там точно були, Михась сам їх бачив, на власні очі), викликали гномів, що матюкаються, коли йдуть мотузкою з вузликами (гноми не матюкалися, але мотузкою гуляли — я відчувала, як вона прогинається під їхніми кроками), ловили у ставку рибу, а заразом видивлялися русалок (Михась побачив одну, гукнув: «Он вона! Дивіться!» й розсміявся, коли Аскольд висловив нашу спільну думку, що то ніяка не русалка, а звичайна колода. «Сам ти колода, — повідомив він Аскольдові, — вона була за тією дровинякою»).

Тож нам не було коли згадувати про той випадок. Ми згадали про це лише раз, наприкінці того чудового літа, коли сиділи на нашій галявині. Тоді Аскольд загубив десь свій мобільний (на той час він був єдиним з нас, у кого ця штуkenція була) і з насмішкою (а, може, з прихованою надією, бо татусь уже збирався з ним серйозно говорити), спитав у Михася:

— Може, вийдеш знову на свій канал зі світом? Спитаєш, де моя цяцька?

— Це не допоможе, — зітхнув Михась, — воно ніколи не допомагає. Не знаю, навіщо світ мені це показує, якщо воно не допомагає. Я лише дивлюся й нічого не розумію. І нічого не можу вдіяти. Гадаю, краще б я тих картинок узагалі не бачив...

Здається, вперше в житті Аскольд повірив Михасеві, бо раптом серйозно кивнув і нічого не сказав — ніяк не прокоментував, що було геть не в його стилі. Натомість дістав пляшку вина, яку, як завжди, поцупив у свого батька.

— Ох, перепаде тобі за це! — похитав головою Ринат, глянувши на пляшку.

— Мені вже й так перепадає, — знизав плечима Аскольд, — тож я вирішив скористатися цією нагодою.

— Сміливий ти хлопець, — завважила я.

Я була вдячна Аскольдові за цю пляшку. Ми всі були вдячні. Пити вино біля вогнища серед ночі й слухати страшні казочки — що може бути краще, коли тобі тринадцять (ну, щонайбільше, п'ятнадцять) років?

— А я? — образився Михась і дістав цигарки, які вкрав у свого батька-супермена. — Я теж сміливий!

Ми всі засміялися.

— Так що там із чорним собакою? — спитав Ринат.

Історію про чорного собаку Михась обіцяв нам іще вчора. Він встромив у зуби цигарку, затягнувся, оглянув нас, і в його темних очах спалахнули знайомі бісенята.

Історія про Чорного собаку, яку розповів нам Михась

Це сталося років із десять тому в селі, яке було дуже схожим на наше. А, може, це сталося і в нашому селі... Село відлежало далеко від будь-яких міст, не мало асфальтових доріг, а навколо нього стояв темний ліс. Всі мешканці села знали один одного, а влітку сюди частенько відправляли на відпочинок дітей, так само, як оце відправили нас.

Якось приїхали у те село двоє братів. Вони були такими самими хлопцями, як ми. Одному було років п'ятнадцять, другий був молодший на два-три роки. Вони приїхали до бабці, батьки їхні у село навіть не заїжджали, довели їх до зупинки й відправили самотужки. У них були дуже заклопотані батьки, які завжди кудись поспішали.

Хлопці прийшли до хати, де жила їхня бабуся, та чомусь, на їхній подив, бабуся зовсім не зраділа, побачивши їх. Навпаки, вона злякалася й порадила хлопцям негайно їхати геть, бо залишатися в селі було небезпечно. Хлопці, звісно, їхати будь-куди відмовилися, поки бабуся не розповість їм, у чому річ.

І бабуця все виклала, сподіваючись, що після цього її онуки таки поїдуть.

А в селі коїлося от що. Навесні в селі з'явився Чорний собака, який насправді ніяким собакою не був, а був справжнісіньким демоном. Побачити його можна було лише у сутінках, а той, хто його бачив, не доживав і до ранку.

(— Кльово! — зрадів Аскольд. — Хлопці, це ж собака Баскервілів!

Михась жбурнув у нього кокорудкою і провадив далі)

Брати вислухали стареньку, але не поїхали, просто пообіцяли, що вечорами не виходитимуть з хати, аби не побачити того собаку. Бабуся дуже засмутилася, та нічого не могла з ними вдіяти, і вони залишилися. Минуло декілька днів. У селі було спокійно, хлопці вирішили, що історії про Чорного собаку — це звичайні вигадки, й потроху стали забувати про нього. Аж раптом, одного вечора брати почули крики з сусіднього будинку. Про собаку вони тоді вже й не думали. Вирішили, що там якісь грабіжники. Вхопили рушниці...

(— А звідкіля у них взялися рушниці? — поцікавився Аскольд.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ